

ליל שבת קודש פרשת פנחס ה'תשס"ח

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' קכ"ה, המדבר ממעלת סעודת שבת, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (שמות מ"ז) ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת היום לה' וגו', ולמדו רבותינו, זכרונם לברכה (שבת ק"ז:) 'מכאן, שחייב לאכול שלש סעודות בשבת, כי תלתא "היום" כתיבי, נמצא שעל כל סעודה משלש סעודות כתיב היום, לרמז שלא לאכול בסעודה של שבת רק בשביל היום, כי לפעמים אוכלים בשביל שרעב מאתמול, ולפעמים בשביל שלא יהא רעב למחר, אך בכל סעודה משלש סעודות של שבת, לא יאכל כי אם בשביל היום, היינו סעודה זו, לא בשביל קודם ולא בשביל אחר כך, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה גודל מעלת אכילת שבת אין לתאר ואין לשער כלל, וכמבואר בדברי רביז"ל בכמה מקומות (ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ז וסי' רע"ז ועוד), שאכילת שבת כולו קודש כולו אלקות, ועולה למקום אחר לגמרי מאכילת ימי החול, ואין חלק לסטרא אחרא בה כלל, כי אכילת ימי החול נהנה ממנה גם הסטרא אחרא, אבל מאכילת שבת אין חלק לסטרא אחרא כלל וכלל, ולכן כל השבוע אין מצוה מן התורה לאכול, ומי שרוצה להתענות יכול להתענות, אבל בשבת יש מצוה מן התורה לאכול, וכמו שלומדים מן הפסוק (שמות מ"ז) אכלוהו היום כי שבת היום לה', היום לא תמצאוהו בשדה, ששלשה פעמים כתיב "היום" בפסוק אחד, ללמד על מצות שלש סעודות של שבת, ורביז"ל מדויק, שצריכין לאכול כל סעודה בשביל קדושת היום, היינו מחמת שהיום שבת, ולא מחמת שאדם רעב מאתמול, או מחמת שלא יהיה רעב למחר, רק מחמת קדושת שבת היום, כי שבת קדוש בקדושה עליונה כל כך עד שכל מה שאוכלים בה עולה למקום אחר לגמרי, ולכן צריכין להחיות עצמו עם אכילת שבת, ולהרבות בו כל מיני מעדנים וממתקים, ומבואר בדברי רביז"ל (ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' רע"ז) שאכילת שבת תיקון על חילול שבת, שאם אחד חילל שבת חם ושלוש באיזה אופן, על ידי אכילת שבת יכול לתקן זאת, עיין שם, נמצא שאכילת שבת הוא עבודה גדולה מאד, והעיקר להחיות עצמו בכל סעודה וסעודה, ולאכול אותו בשביל קדושת היום, היינו מפני שהקדוש ברוך הוא צוה

עליה, ואז יהנה גופו וגם נשמתו באכילת שבת, ויפעול באכילתו כל מיני ישועות ורחמים, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר כ"ח) **עולת שבת בשבתו על עולת התמיד ונסכה**, ויש לומר שמרומו בפסוק זו סוד הנ"ל של רביז"ל, שיאכל בשבת רק בשביל קדושת היום לבר, ואז האכילה עולה למקום אחר לגמרי מאכילת ימי החול, שזהו **עולת שבת בשבתו**, בשבתו דייקא, היינו מחמת קדושת יום השבת, ואז זה עולה למקום עליון מאד, על עולת התמיד ונסכה, היינו שעולה למקום אחר לגמרי מאכילת ימי החול, כי אין לסטרא אחרא שום אחיזה כלל באכילת שבת, ואכילת שבת חוזרת ומשפיע על האדם כל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, והשם יתברך יזכינו להמשיך עלינו קדושת שבת באמת, ונזכה לעלות ולהתקדש בקדושה עליונה ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת פנחס ה'תשס"ח

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחוגר, מעשה ג' דף נ"ה, עיין שם.

פתח מוהרא"ש נ"י ואמר, רביז"ל ממשיך לספר, הבעל עגלה והנאמן, שהיו יכולים לברוח ברחו, והוא נשאר על העגלה, ובאו ולקחו התיבה של המעות, ושאלו אותו: למה אתה יושב? והשיב שאינו יכול לילך, וגזלו התיבה והסוסים, והוא נשאר על העגלה, והנאמן והבעל עגלה (שברחו למקום שברחו) ישבו עצמם, כאשר שלקחו פרוקלאדין מפריצים, ולמה להם לשוב לביתם, שיוכלו לבוא בשלשלאות? מוב להם לישאר שם (במקום שברחו לשם), ויהיו בכאן נאמן ובעל עגלה, ולכאורה הענין פלא, כי הנאמן ובעל עגלה נשכרו על ידי החיגר לשמור עליו ולעזור לו בכל עניניו, והשכיר אותם שיעזרו לו בעת צרתו, אבל כשהגיע עת צרה ברחו לנפשם והשאירו אותו לבר, ורביז"ל מלמד

אותנו לימוד עמוק בזה, שאסור לבטוח על שום בן אדם, לחשוב שיעזור וישע לך בעת צרתו, כי כל אחד מבקש טובת עצמו, וכל זמן שיכול להרוויח כסף, יעשה מלאכתו בנאמנות, אבל תיכף ומיד שמגיע עת צרה ושעת הדחק חס ושלום, יברח לנפשו ולא יהיה איכפת לו מחבירו כלל, ולכן למה לסמוך עליו לכתחילה, יותר טוב לשום כל בטחונו בהשם יתברך, שהוא יתברך ישמור אותו מכל רע, ואז בוודאי יצליח תמיד.

וכן אסור לאדם לבטוח על עשרו וממונו, שיציל אותו ביום צרתו, כי לא יעזרו לו כלל, וגם לפעמים אחרים באים ולוקחים ממנו הכל, ולא נשאר לו כלום, וכמו שכתוב (תהלים מ"ט) אל תירא כי יעשיר איש כי ירבה כבוד ביתו, כי לא במותו יקח הכל לא ירד אחריו כבודו, כי אין לוקחים הכסף לקבר, רק העיקר לזכור תכליתו הנצחי לעולם הבא, שרק מצוות ומעשים טובים ילוו אותו לבית עולמו, וכמו שאמר רבי יוסי בן קיסמא (אבות ו') אין מלווין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד, וכן איתא בתנא דבי אליהו (פרק י"ג) לפי שכל המרבה שיחה ותפלות הם מלווין אותו עד אותה שעה שהוא נכנס לבית עולמו, ויש לומר שהכוונה הוא על תפילות ושיחות בינו לבין קונו, כשאדם מרגיל עצמו להתפלל ולדבר תמיד אל הקדוש ברוך הוא, וכל אשר צריך בגשמיות וברוחניות הוא מסיח לפי תומו בשיחה ובתפילה אל השם יתברך, ואינו בוטח על שום בן אדם כלל, אזי תפילות ושיחות אלו מלווין אותו עד בית עולמו, וגם שם בקבר ימשך להתפלל ולהתבודד עמו יתברך, כי בכל מה שעסק אדם בחיים חיותו בעולם הזה, בזה יעסוק אחר כך בחיי עולם הבא, ולכן בוודאי טוב להכין עצמו על תכליתו הנצחי, ולזכור תמיד שרק התורה והתפילה שלו ישאר לעד ולנצח נצחים, והשם יתברך יזכינו לזכור תמיד מן התכלית, ונזכה להרבות בתורה ובתפילה ובמצוות ובמעשים טובים, עדי נזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת פנחס ה'תשס"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש ג"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבינו"ל ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו המדבר מהתגלות התורה על ידי תיקון הברית, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), זהו כלל, שכל נפש מישראל קודם שיש לה התגלות בתורה ובעבודה, אזי מנסין ומצרפים את הנפש, בגלות של שבעים לשון, היינו בכלליות תאוותיהן, שהוא תאוות ניאוף, וכשזוכה לעמוד בנסיון, ולשבור הקליפה שקדמה לפירי, אזי זוכה לתיקון הכללי שהוא תיקון הברית, וזוכה להתגלות התורה, והוא כלל גדול, שאי אפשר לשום אדם להשיג ולתפוס בדיבורו של הצדיק, אם לא שתיקן תחלה אות ברית קודש כראוי, ואזי יכול להבין ולתפוס דיבורו של הצדיק, דאיתא בזה: 'סילוקא דיסודא עד אבא ואמא', שהם בחינת חכמה ובינה, שהם י"ה, שהם מוחין, נמצא כשתיקן אות ברית קדש כראוי, אזי המוחין שלו בשלימות, ויכול להבין דיבורו של הצדיק, כפי התיקון של כל אחד, כך הוא השגתו, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר התגלות התורה תלוי במהרת המחשבה שהוא תיקון הברית, כי קדושת הברית הוא ענין קדושת המחשבה, וכשאדם יש לו מוח נקי וטהור, אזי בריתו על תיקונו, ואינו בא לידי פגם הברית חס ושלום, מה שאין בן כשאין מוחו קדוש וטהור, ומכנים במחשבתו מחשבות רעות והרהורים רעים חס ושלום, אזי בא לידי פגם הברית רחמנא ליצלקן, שזהו דברי הזוהר (משפטים ק"י) סילוקא דיסודא עד אבא ואמא, עליית היסוד שהוא קדושת הברית, מגיע עד המוחין הנקראים אבא ואמא, כי הם תלויין וקשורים זה בזה, וכשיש תיקון המוח יש תיקון הברית, נמצא שעיקר עבודת האדם לקדש מוחו ומחשבתו ולחשוב תמיד מחשבות קדושות וטהורות, ואזי יהיה בריתו על תיקונו, ובוה יידע אדם שזכה לקדושת המחשבה באמת, כשמאיר לפני עיניו שם הוי"ה ברוך הוא, שהוא ענין (תהלים מ"ז) שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, ששם הוי"ה עומד נגד עיניו תמיד, וכמו שמוזכר בדברי הרמ"א (ריש שולחן ערוך אורח חיים) שויתי ה' לנגדי תמיד, הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלהים וכו', עיין שם, וצדיקים עבדו על זה תמיד, לזכות שיהיה שם הוי"ה מאיר לפני עיניהם בקביעות, וכל זמן שלא זכו לזה, לא רצו לדבר עם אחרים כלל, ואמרו רמז בפסוק (תהלים קל"א), אם לא שויתי ודוממתי, כל זמן שלא זכיתי ל"שויתי", דוממתי, ושתקתי מלדבר עם אחרים, כי למה לי לדבר עם אחרים, אם לא זכיתי לדביקות אמיתי אל הקדוש ברוך הוא, ואומר דוד המלך עליו השלום בהמשך הפסוק הנ"ל, איך זכיתי לזה, על ידי "נפשי כגמול עלי אמו", שנפשי דבקה תמיד אחר הקדוש ברוך הוא כמו תינוק הכרוך אחר אמו וסומך עליה לכל צרכיו, כי תינוק אין לו שום דאגה, וסומך על אמו שתניקיהו ויספיק לו כל צרכיו, בן הייתי סומך על הקדוש ברוך הוא בכל ענייני, כי אף על פי שעבר על דוד המלך

צרות רבות כל ימי חייו, ומאז שהיה ילד רדפוהו אחיו, ואחר כך חמיו ואשתו ובניו, אף על פי כן תמיד ברח אל הקדוש ברוך הוא, ושפך לפניו כל לבו, שזהו ספר תהלים שחיבר, ועל ידי זה זכה ל"שויתי הוי"ה לנגדי תמיד", ששם הוי"ה האיר לפני עיניו תמיד, כי דבר זה תלוי כפי ריבוי תפילה והתבודדות להקדוש ברוך הוא, וכל מה שאדם מרבה להתפלל ולהתבודד עמו יתברך, כן נטהר מוחו ומחשבתו, עד ששם הוי"ה ברוך הוא מאיר תמיד לפני עיניו, ודבוק בו יתברך בדביקות אמיתי.

והנה כשאדם זוכה לטהרת וקדושת המחשבה, אזי יכול לבוא לידי השגת התורה, ולהבין דברי הצדיקים וגילוי תורתם, כי יש תורה גנוזה וצדיקים גנוזים (ליקושי מוהר"ן חלק א' ס' ל"א), ואי אפשר להשיגם, כי אם על ידי קדושת המוח והמחשבה, אבל כל זמן שאין לאדם תיקון הברית שהוא תיקון המוח, וכלי המוחין שלו פגומים רחמנא ליצלן, אינו יכול לצייר אור התורה ואור הצדיקים למוצה, והכל נתהפך עליו לרעה רחמנא ליצלן, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ימא ע"ב): זכה נעשית לו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם מיתה, ומחמת זה אנשים מדברים רע על התורה ועל הצדיקי אמת שדביקים בו יתברך, וחולקים עליהם, כי מחמת שכלי המוח שלהם פגומים, האור נהפך להם לחושך, והמתוק למר, וזה גורם להם לחלוק על התורה ועל הצדיקים רחמנא ליצלן, אבל כשיש לאדם מוח נקי וטהור, אזי יש לו שלום עם הכל, ומשיג אור התורה שנקרא שלום, וכמו שכתוב (משלי ג') דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ומשיג אור הצדיקים שנקראים ברית שלום (השממות הוזהר בראשית רנ"ז), ולכן עיקר עבודת אדם לעבוד על קדושת וטהרת המחשבה, ועל ידי זה יזכה לתיקון הברית ולאור התורה, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר כ"ה) **לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום**, ויש להבין מהו המדה כנגד מדה בשכרו של פנחס, שמחמת שקינא קנאת ה' צבאות, לכן ניתן לו **"בריתי שלום"**, וכן למה תיבת "שלום" כתיב עם ו' קטיעא, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה פנחס הצדיק קינא על מעשה זמרי שהיה פגם תאוות ניאוף ופגם המחשבה רחמנא ליצלן, וזה אשר גרם לו לחלוק ולהתחצף נגד משה רבינו, ולהתלוצץ מתורתו, כי מי שקילקל מוחו ובריתו, אי אפשר בשום פנים לתפוס את דברי הצדיק ודברי תורתו, ונעשה מתנגד גדול עליו, וכמוכא בספר המדות (אות יאוף ס' מ"ז) הנואפים - לרוב הם מתנגדים לצדיקים, ופיחד פנחס שלא יהיה נמשך ממעשה זמרי קילקל המוח לשאר נשמות ישראל חס ושלום, ולכן עמד וקינא קנאת ה' צבאות, והרג את זמרי בריש גלי, והראה נבלותו לעיני כולם, כאומר להם, אל תתפעלו למה יצא זמרי לחלוק ולהתחצף נגד משה רבינו, שהרי הוא נואף ומקולקל

בברית, וזה אשר גרם לו לחלוק על משה רבינו, ולכן מדה כנגד מדה נאמר לפנחס, לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום, שיזכה לקדושת וטהרת המחשבה שהוא שלימות תיקון הברית, ויזכה להשיג השגות התורה שנקראת שלום, ואת הצדיקים שנקראים שלום, כי על ידי קדושת וטהרת המחשבה זוכין לכל זה.

וזהו ענין הו' קטיעא של תיבת שלום, כי האות ו' מרמז על התורה הקדושה, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, תורה שבכתב הם הלוחות הכלולים מכל התרי"ג מצוות (רש"י שמות כ"ד פסוק י"ב), והלוחות היו ארכן ו' ורחבן ו' (כבא בתרא י"ד), ותורה שבעל פה הם ו' סדרים, ששה סדרי משנה, כלליות תורה שבעל פה, וכן האות ו' הוא צורת מקל, כי התורה מכה ומגרש הרוח שמות מן האדם שרוצה לעשות אותו משוגע ממש רחמנא ליצלן (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), ולכן לפני שאדם זוכה לקדושת וטהרת המחשבה, אזי תורתו עדיין קטיעא ושבורה, ואינו מוכמח שלא יהיה נעשה ממנה סם המוות חם ושלום, ולא יצא לחלוק על הצדיקים רחמנא ליצלן, אבל כשזוכה לקדושת וטהרת המחשבה, שזה היה עבודת פנחס הצדיק, אזי הוא מוכמח שיהיה תורתו לשמ"ה, גימטריא (עם הכולל) שלו"ם, ואז יזכה לשלימות קדושת הברית, ויתמלא אות ו' במילואו, ויהיה לו שלום עם התורה ועם הצדיקים הנקראים שלום, אשרי לו ואשרי חלקו.

וזהו עבודתנו בחודש תמוז, ובשלושה שבועות של בין המצרים, לזכות לקדושת וטהרת המחשבה, ולתקן האות ו' שנחסר מחודש תמוז כשנשתברו הלוחות, כי (מלאכי ג') ז'כרו ת'זרת מ'שה ראשי תיבות תמ"ז, וכן ז'מן מ'תן ת'זרתנו ראשי תיבות תמ"ז, רק חסר האות ו', כי נחסר על ידי שבירת הלוחות שהם ו' (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רי"ז), שהוא ענין ו' קטיעא, וזה אשר גרם חורבן בית המקדש שהוא חורבן בית המוחין, והסתלקות הצדיקים, אבל על ידי שזוכים לקדושת וטהרת המחשבה, ולומדים תורה בטהרה הנקראת שלום, ומתקרבים אל צדיקים אמיתיים המרבים שלום בעולם, על ידי זה ממשיכים אורו של משיח בעולם, וכמובא כאן בבעל המורים (פסוק י"ב) שלום בגימטריא זה"ו משי"ת, וזוכין לגאולה, והשם יתברך יהפוך לנו ימים אלו לששון ושמחה, ונזכה לראות בביאת המשיח ובבנין בית מקדשינו במהרה בימינו אמן ואמן.

